

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **JAMISTYL OKNA, s. r. o.**
sídlem Dobrovského 3095, 738 01 Frýdek - Místek
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Purmenským
sídlem 28. října 3117/61, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2019, č. j. 48337/19/5300-22441-701296, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 1. 2020 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 26. 9. 2018, č. j. 3359103/18/3207-51522-803447, č. j. 3359115/18/3207-51522-803447, č. j. 3359120/18/3207-51522-803447, č. j. 3359124/18/3207-51522-803447, č. j. 3359129/18/3207-51522-803447, č. j. 3359133/18/3207-51522-803447, č. j. 3359140/18/3207-51522-803447, č. j. 3359142/18/3207-51522-803447 a č. j. 3359144/18/3207-51522-803447, dodatečným platebním výměřům, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen roku 2014 - květen roku 2014.
2. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o účasti žalobce na podvodu na DPH, zejména pak se závěrem, že žalobce měl a mohl vědět o existenci podvodu a o jeho účasti na něm.
3. Podle žalobce jsou zbytečné spekulace žalovaného o tom, že Mgr. J. L. je osobou zakládající neustále nové firmy, které jsou následně převáděny na další osoby, když v době uzavírání první smlouvy o reklamě a propagaci Mgr. J. L. jednatelem dodavatele žalobce, společnosti PAMBROKE Media s. r. o. (dále jen „Pambroke“), nebyl (neboť tím byl od 31. 1. 2013 S. B.). Nadto, žalovaný nespécifikoval, jaká zjištění měl žalobce z účasti Mgr. L. a v jiných společnostech vytěžit a co z toho mělo vyplynout ohledně vědomosti o podvodu na DPH.
4. Objektivní vědomost žalobce o podvodu na DPH nemohla založit ani skutečnost, že ke dni uzavření první Smlouvy o reklamě neměla společnost Pambroke žádnou provozovnu v živnostenském rejstříku a neměla zveřejněny žádné účetní závěrky. Provozovna je podle žalobce pouze fakultativní, povinná je pouze existence a registrace sídla. Z uvedených skutečností by nebylo možno zjistit, že Pambroke v budoucnu neodvede DPH. Pokud se týká doporučení osoby S. B. žalobci strýcem jednatelky žalobce, panem O., není pravdou, že by tento neměl vědomost o práci pana B., když tento u výsledku uvedl, že pana B. zná již více než 20 let, neměl o něm žádné negativní poznatky, věděl, že dělal reklamu pro různé firmy. To, že pan B. se účastnil kromě Pambroke podnikání ještě v dalších společnostech, také neprokazuje nic o vědomosti žalobce o podvodu na DPH. Garancí pro žalobce byla právě osoba pana B. Místa umístění reklam na stadionu SIGMA Olomouc a Golf Aréna Ostrava nabídl právě až pan B. Žalobce před nabídkou pana B. vůbec nevěděl, že možnosti umístění na těchto stadionech vůbec jsou. Podle žalobce dále není pravdou, že by ze smluvního vztahu nevyplývalo, kde konkrétně na stadionu a v aréně byla reklama umístěna, když požadované rozměry reklamy žalobce ani jinam umístit nešlo. Rovněž výtky žalovaného směřující do povinnosti dodavatele vyžádat si od žalobce předem písemné schválení před realizací není správná. Prověření Pambroke v obchodním a insolvenčním rejstříku včetně údajů o nespolehlivém plátcí a zveřejněného účtu je třeba považovat za zcela dostatečné.
5. Podle žalobce se nemůže jednat ani o žalovaným tvrzený daňový řetězec, který tvořil pouze Pambroke a žalobce, když vlastník stadionu a arény se žádného podvodu dopustit nemohli, když DPH řádně odvedli a cenu nijak nenavýšili.
6. Žalobce dále citoval ke svým tvrzením judikaturu Nejvyššího správního soudu.

7. Nadto žalobce namítl, že daňová kontrola nebyla ukončena zákonem stanoveným způsobem, když žalobce odepřel podpis na zprávě o daňové kontrole, avšak nikoliv nedůvodně; žalobci byl totiž teprve těsně před projednáním zprávy o daňové kontrole doručen úřední záznam ze dne 31. 8. 2018, kterým správce daně reagoval na vyjádření žalobce k výsledkům kontrolního zjištění. Žalobce neměl v zásadě možnost na skutečnosti v tomto uvedené nijak reagovat. Správce daně neumožnil uplatnit žalobci jeho právo na řádné seznámení se s obsahem úředního záznamu před projednáním zprávy o výsledcích daňové kontroly. Žalobce dále podal 5 stížností podle § 261 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) proti postupu správce daně, z nichž nejzávažnější byla stížnost proti neprovedení opravy ve zprávě o daňové kontrole v části týkající se neseznámení žalobce s citovaným úředním záznamem.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že identifikoval řetězec společností, v rámci něhož byla přeprodávána reklamní plnění. V řetězci jsou přitom uvedeny společnosti, které se podílely na poskytnutí zdanitelného plnění žalobci zasaženého podvodem na DPH; to však neznamená, že by u všech těchto společností muselo být zjištěno narušení neutrality DPH. K té došlo u společnosti Pambroke, tedy přímého dodavatele žalobce, která za období září - listopad 2013 neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně a za období prosinec 2013 – květen 2014 neumožnila zahájení daňové kontroly a ověření správnosti vykázaných daňových povinností, přičemž doměřenou daň v řádu několika miliónů korun neuhradila. Neutralita byla narušena, což žalobce v žalobě nerozporuje. Současně přitom byly zjištěny správcem daně nestandardní okolnosti, týkající se daného řetězce, které jsou podrobně popsány v bodech [43] -[51] napadeného rozhodnutí. Existence podvodu na DPH byla prokázána, což žalobce v žalobě nerozporuje, když žalobní námitky směřují pouze k vědomosti žalobce o účasti na transakcích zasažených podvodem. Pokud se týče objektivních okolností, má žalovaný za to, že byly prokázány takové okolnosti, které ve svém souhrnu měly v žalobci vzbudit pochybnosti o serióznosti dodavatele a obchodních transakcí, přičemž tyto okolnosti prokazují, že žalobce minimálně měl a mohl vědět, že se účastní řetězce zasaženého podvodem. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě v souladu s napadeným rozhodnutím zdůraznil jednotlivé okolnosti a závěry, které z nich dovodil a dále nepřijetí rozumných opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu. Zároveň v souladu s napadeným rozhodnutím jako nedůvodnou shledal procesní námitku týkající se podpisu zprávy o daňové kontrole.

Zjištění z obsahu správních spisů

9. Ze správních spisů soud zjistil, že správce daně zahájil dne 1. 2. 2016 u žalobce daňovou kontrolu DPH mj. za zdaňovací období říjen roku 2014 - květen roku 2014. V rámci této kontroly byla prověřována mj. zdanitelná plnění od společnosti Pambroke, kdy za celé zkoumané zdaňovací období si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně za zpracování a umístění reklamy ve výši 357 000 Kč ze základu daně 1 700 000 Kč. Prvostupňový správce daně dospěl k závěru, že nárok na odpočet daně byl uplatněn žalobcem neoprávněně, neboť předmětná plnění byla zasažena podvodem, o kterém žalobce měl a mohl vědět. Výsledek kontrolního zjištění spolu s výzvou k vyjádření se k němu byl žalobci doručen dne 11. 4. 2018, žalobce se k němu vyjádřil dne 10. 5. 2018. Na základě tohoto vyjádření nedošlo ke změně kontrolního zjištění. Žalobce odmítl dne 24. 9. 2018 podepsat zprávu o daňové kontrole, neboť teprve uvedeného dne mu byl doručen úřední záznam ze dne 31. 8. 2018, kterým správce daně reagoval na vyjádření žalobce k výsledkům kontrolního zjištění.

Na podkladě výsledků daňové kontroly vydal správce daně prvního stupně v bodě 1 tohoto rozsudku specifikované dodatečné platební výměry, proti nimž žalobce brojil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto přezkoumáváním rozhodnutím.

10. V něm žalovaný shledal správné závěry správce daně prvního stupně. Shrnul, že v projednávaném případě byly identifikovány objektivní okolnosti, ze kterých vyplývá, že obchodní transakce, jichž se žalobce v předmětném zdaňovacím období zúčastnil, byly zasaženy podvodným jednáním. Za tyto okolnosti označil žalovaný zejména následující skutečnosti.

- Žalobce byl do obchodního rejstříku zapsán dne 19. 12. 2012, jako plátce DPH byl zaregistrován dne 2. 4. 2013 a bez předchozích zkušeností začal podnikat v oblasti montáže oken a zednických prací
- Dodavatel - společnost Pambroke byl do obchodního rejstříku zapsán dne 4. 1. 2013, zakladatelem byla obchodní společnost Společnosti pro Vás s. r. o., jejímž jednatelem je Mgr. J.L., který byl rovněž jednatelem Pambroke a který dne údajů v obchodním rejstříku figuruje u stovek společností jako jednatel či člen představenstva; Mgr. L. je osobou zakládající neustále nové firmy, které po krátké době převádí na jiné osoby. Dne 7. 2. 2013 byla společnost Pambroke převedena na společníka S. B., jenž byl již od 31. 1. 2013 jednatelem. Dne 28. 7. 2014 došlo u osoby S. B. k zániku funkce jednatele. Společnost Pambroke nezveřejnila dosud žádnou účetní závěrku, v živnostenském rejstříku nemá uvedenou žádnou provozovnu.
-
- Podle jednatelky žalobce byla spolupráce s Pambroke navázána na základě doporučení rodinného příslušníka pana O., následně jednala s p. B. U jiných dodavatelů reklamu nepoptávala, neboť měla dobrá doporučení; neoslovila ani Sigmu Olomouc, ani Golf Arénu Ostrava, neboť ji to nenapadlo, stejně jako to, že reklama mohla být předražená. Dodavateli předala návrh loga a další zpracování a umístění nechala na dodavateli.
- Dle předložených smluv o reklamě a propagaci mohly být všechny propagační materiály obsahující obchodní firmu nebo logo žalobce zhotoveny, distribuovány nebo instalovány až po předchozím písemném souhlasu žalobce, který nebyl doložen.
- Svědek Ob. uvedl, že jednatelce žalobce doporučil na provedení reklamních prací p. S. B., společnost Pambroke ale neznal a neměl s ní žádné obchodní zkušenosti.
- Společnost Pambroke měla uzavřenu smlouvu o poskytování reklamních služeb se společností SK SIGMA Olomouc, a. s. na umístění reklam na šesti pozicích dynamického systému o celkovém rozměru 36 m na Andrově stadionu v Olomouci na období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014 za celkovou cenu 300 000 Kč bez DPH a dále se společností Golf Aréna Ostrava s. r. o. na plochu o celkovém rozměru 50 m², na období od 1. 7. 2013 do 31. 5. 2014 za celkovou cenu 100 000 Kč bez DPH. Smlouva mezi žalobcem a Pambroke byla přitom uzavřena na období až do 31. 12. 2014.
- Pambroke žalobci vyúčtovala za období září 2013 až květen 2014 celkem částku 1 7000 000 Kč bez DPH. Ačkoli průměrné měsíční náklady Pambroke na reklamní plnění činily 4 773 Kč bez DPH, měsíční náklady fakturované žalobci činily

průměrně 175 000 Kč za období září až prosinec roku 2013 a 200 000 Kč za období leden až květen roku 2014; je tak patrné mnohonásobné (36,6 krát a 41,9 krát) navýšení ceny účtované Pambroke žalobci. Společnost SK SIGMA Olomouc, a. s. a Golf Aréna Ostrava s. r. o. umožňovala uzavřít smlouvu o reklamě přímo s individuálními zájemci.

11. Podle napadeného rozhodnutí byla chybějící daň identifikována u společnosti Pambroke, která za období září - listopad 2013 neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně a za období prosinec 2013 - květen 2014 neumožnila zahájení daňové kontroly a ověření správnosti vykázaných daňových povinností, přičemž doměřenou daň v řádu několika miliónů korun neuhradila.
12. Žalovaný dále popsal okolnosti, které vedly k závěru o vědomosti žalobce o existenci podvodu a účasti na něm. Jednalo se o následující :
 - Způsob zahájení obchodní spolupráce – žalobce oslovil společnost Pambroke, která měla ještě kratší historii než žalobce, k samotnému navázání spolupráce došlo pouze na základě doporučení p. O., který společnost Pambroke ani neznal.
 - Neověření si dodavatele – kromě ověření si dodavatele v obchodním a insolvenčním rejstříku, resp. ověření spolehlivosti plátce a existence zveřejněného účtu neučinil žalobce žádné další kroky. Dodavatel neměl ani zřízeny webové stránky, smlouva byla uzavřena s neznámou společností se značným finančním dopadem, žalobce neměl možnost si ověřit majetkové poměry dodavatele.
 - Nedostatečná smluvní dokumentace – ačkoli měl žalobce požadavek na komplexní reklamu, tento požadavek již nevyplývá ze smluvní dokumentace. Ze smluv nevyplývá, jaké úkony měl dodavatel zabezpečit, kde měla být umístěna reklama atd. Je tak snížena možnost kontroly plnění ze strany žalobce.
 - Neověření výhodnosti reklamy – žalobce nenapadlo a neměl potřebu oslovit přímo SK SIGMA Olomouc, a.s. nebo Golf Arénu Ostrava, s. r. o., akceptoval cenu dodavatele, aniž by provedl jakékoli srovnání cenové nabídky se srovnatelnými nabídkami v daném odvětví.
 - Navýšení ceny.
 - Rentabilita a reálný účinek reklamy – podle žalobce díky reklamě získal zakázky od společnosti SULKO s. r. o. za rok 2013 a 2014 v celkové hodnotě 4 070 590 Kč bez DPH. Tato společnost se o žalobci dozvěděla záhy po zápisu do obchodního rejstříku (19. 12. 2012), rámcová smlouva byla uzavřena 14. 1. 2013. V období leden až srpna 2013 žalobce vyfaktoval společnosti SULKO s. r. o. částku 2 865 290 Kč, za celý rok 2013 celkem 4 572 315 Kč a rok 2014 celkem 4 807 326 Kč; tedy ještě před započítáním reklamy probíhala mezi uvedenými subjekty plnění ve významném objemu. Za rok 2013 byla vyfakturována žalobcem společnosti SULKO s. r. o. částka o 236 000 Kč nižší než v roce 2014, přičemž však v roce 2013 probíhala reklama pouze 4 měsíce, zatímco v roce 2014 po celý rok.
13. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobce nepostupoval s péčí řádného hospodáře ve smyslu § 159 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; žalobce měl věnovat větší pozornost jednání se svým dodavatelem, když jediným důvodem navázání kontaktu

s dodavatelem bylo doporučení p. O., který navíc poskytl doporučení pouze k osobě jednatele dodavatele, nikoliv dodavatele samotného. Žalobce si měl prověřit osobu jednatele dodavatele a jeho podnikatelské aktivity, měl vzít v úvahu neexistenci webových stránek dodavatele vzhledem k obecnému předmětu podnikání dodavatele. Dále měl věnovat zvýšenou pozornost sjednání obchodních podmínek při poskytnutí reklamy, měl se poptávat na umístění reklamy přímo u primárních poskytovatel. Žalobce tak nepřijal veškerá rozumná opatření, aby své účasti na podvodu na DPH předešel.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci sud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
15. Z žalobních bodů je zjevné, že žalobce spatřuje nesprávné závěry napadeného rozhodnutí v otázce vyhodnocení vědomosti žalobce o účasti na podvodu na DPH.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, mj. uzavřel, že nelze nepřipustně zakládat objektivní daňovou odpovědnost kteréhokoli subjektu zapojeného v obchodním řetězci za pohyb a osud zboží. *A contrario* lze naopak konstatovat, a to i s ohledem na evropskou judikaturu, že k učinění závěru o účasti na daňovém podvodu, resp. účasti na obchodním řetězci, kde jedna nebo i více transakcí jsou zasaženy daňovým podvodem ve smyslu ve smyslu judikatury SDEU, je vyžadována subjektivní odpovědnost daňového subjektu, jemuž je v důsledku účasti na daňovém podvodu odepřen nárok na odpočet DPH, tj. odpovědnost za zavinění ve formě alespoň nevědomé nedbalosti. Při nevědomé nedbalosti daňový subjekt neví, že svým jednáním může způsobit účast na daňovém podvodu a následek spočívající v odepření nároku na odpočet DPH, ačkoliv o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Ve srovnání s vědomou nedbalostí u nevědomé nedbalosti absentuje u daňového subjektu vědomí toho, že svým jednáním může způsobit uvedený následek. Jeho daňová odpovědnost je tedy v rovině subjektivní stránky jeho jednání založena pouze na povinnosti a současně možnosti předvídat takový následek. Tato možnost předvídat ho - a tedy i být si ho vědom - je u daňového subjektu posuzována na základě jeho subjektivních poměrů a objektivně existujících okolností daného obchodního případu. O nedbalost na jeho straně přitom jde, pokud na jedné straně měl možnost následek předvídat a byl toho schopen a na druhé straně byl současně povinen ho předvídat.
17. Důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH tak bylo v projednávané věci především nedostatečně obezřetné počínání spočívající v nepřijetí takových opatření ze strany žalobce, která by účast na podvodném jednání vyloučila a prokázala tak jeho dobrou víru. Povinnost přijmout patřičná opatření prokazující dobrou víru konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46, kde uvedl, že „stejně jako si daňový subjekt, jakožto dodavatel, nemůže při svých obchodních aktivitách počínat neopatrně, neboť by pak nebyl schopen prokázat dobrou víru, resp. musí přijmout všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována, aby zajistil, že operace, kterou provádí, jej nepovede k účasti na daňovém podvodu, je i stát při prosazování svých zájmů (řádný výběr DPH) povinen brát výše uvedené principy na zřetel. Důkazní břemeno daňového subjektu, tj. přijetí všech opatření, tak může být státem vynucováno pouze s respektem k základním svobodám zavedeným Smlouvou o fungování EU, jako je zejména

volný pohyb zboží a služeb.“ Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006 *Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a další*, C-384/04].

18. Nicméně, aby mohl správce daně, resp. žalovaný přistoupit ke zkoumání, zda je u žalobce dána jeho subjektivní odpovědnost za účast na daňovém podvodu spočívající v nepřijetí dostatečných opatření, které by jej z účasti vylučovaly, je nejprve nezbytné zjistit takové skutkové (objektivní) okolnosti, ze kterých vůbec může vyplývat závěr, že se v případě předmětných transakcí jedná o daňový podvod.
19. Ačkoliv není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí být v daňovém řízení nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48). Aby mohl žalovaný učinit závěr o nepřijetí dostatečných opatření, musel nejdříve zjistit existenci podvodného řetězce subjektů a chybějící daň. To v projednávané věci žalovaný bezpochyby učinil, ostatně proti těmto závěrům žalobce nebrojí.
20. Krajský soud po důkladném posouzení v dané věci dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správce daně prvního stupně vymezil zcela jednoznačně takové objektivní okolnosti, které nejenže vedly k závěru o existenci daňového podvodu, ale zejména, v souhrnu se závěry o nepřijetí potřebných opatření ze strany žalobce, vedou tyto okolnosti k závěru o tom, že žalobce minimálně mohl vědět o existenci podvodného jednání a účasti na něm.
21. Krajský soud v souladu se závěry napadeného rozhodnutí považuje za okolnosti, které svědčí nejen o existenci podvodu, ale též o vědomosti žalobce o jeho existenci a účasti na něm skutečnost, že spolupráce s Pambroke byla navázána výhradně na základě doporučení rodinného příslušníka jednatelky žalobce pana O., přičemž žalobce neměl informace o společnosti Pambroke, ale pouze o jejím jednatele. Přitom žalobce u jiných dodavatelů reklamu nepoptával; žalobce neoslovil ani Sigmu Olomouc, ani Golf Arénu Ostrava, (neboť to jednatelku žalobce „nenapadlo“). Podstatné je také, že podle smluv o reklamě a propagaci mohly být všechny propagační materiály obsahující obchodní firmu nebo logo žalobce zhotoveny, distribuovány nebo instalovány až po předchozím písemném souhlasu žalobce, který nebyl doložen.
22. Za neméně důležité je nutné považovat zjištění, že společnost Pambroke měla uzavřenu smlouvu o poskytování reklamních služeb se společností SK SIGMA Olomouc, a. s. na umístění reklam na Andrově stadionu v Olomouci na období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014 za celkovou cenu 300 000 Kč bez DPH a se společností Golf Aréna Ostrava s. r. o. na období od 1. 7. 2013 do 31. 5. 2014 za celkovou cenu 100 000 Kč bez DPH, přičemž smlouva mezi žalobcem a Pambroke byla uzavřena na období až do 31. 12. 2014. Zásadně významnou skutečností je, že měsíční náklady fakturované žalobci činily průměrně

175 000 Kč za období září až prosinec roku 2013 a 200 000 Kč za období leden až květen roku 2014; je tedy patrné mnohonásobné navýšení ceny účtované Pambroke žalobci.

23. Za této situace je třeba přisvědčit žalovanému, že měl žalobce věnovat pozornost také tomu, že dodavatel, který měl žalobci zajistit služby v oblasti reklamy, neměl ani zřízeny webové stránky, smlouvu žalobce uzavřel s pro něj do té doby neznámou společností, když si ani neověřoval blíže informace k jednateli dodavatele. Za zcela příléhavé hodnotí krajský soud také správně vymezené pochyby správce daně, resp. žalovaného, o rentabilitě reklamy.
24. Byť lze souhlasit s žalobcem v tom, že k závěru o nestandardním průběhu transakcí, resp. o podvodném jednání nesvědčí skutečnost, že dodavatel byl založen osobou p. Mgr. L. a že dodavatel neměl registrovanou provozovnu, optikou uvedených závěrů soudu nemohou obstát námitky žalobce stran (ne)vědomosti o podvodu na DPH a účasti na něm.
25. Pokud žalobce namítal, že se v projednávané věci nemůže jednat ani o žalovaným tvrzený daňový řetězec, který tvořil pouze Pambroke a žalobce, když vlastník stadionu a arény se žádného podvodu dopustit nemohli, když DPH řádně odvedli a cenu nijak nenavýšili, nelze se s touto námitkou ztotožnit. Jak zcela správně argumentoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, správce daně identifikoval řetězec společností, v rámci něhož byla přeprodávána reklamní plnění. V řetězci jsou přitom uvedeny společnosti, které se podílely na poskytnutí zdanitelného plnění žalobci zasaženého podvodem na DPH; to však neznamená, že by u všech těchto společností muselo být zjištěno narušení neutrality DPH. K narušení daňové neutrality totiž došlo u přímého dodavatele žalobce. Ostatně, že došlo k narušení daňové neutrality žalobce ani nerozporuje.
26. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku týkající se ukončení daňové kontroly. Ze správního spisu, jakož i z žalobních tvrzení vyplývá, že žalobce byl řádně seznámen s výsledky kontrolních zjištění a k těmto se řádně, nadto v prodloužené lhůtě vyjádřil. Pokud následně správce daně na podkladě žalobcem podaného vyjádření nedošel ke změně kontrolních zjištění, nemohlo se doručení vyjádření správce daně k vyjádření žalobce k výsledkům kontrolního zjištění až při samotném podpisu zprávy o daňové kontrole nijak dotknout jeho procesních práv, neboť za uvedené situace ve smyslu § 88 odst. 3 věta druhá daňového řádu již žalobce nemohl navrhnout další doplnění kontrolních zjištění.
27. Krajský soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016-31, SbNSS č. 3720/2018, „*Projednání zprávy o daňové kontrole (§ 88 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) je konečnou fází daňové kontroly. Prostor pro vyjádření a navržení důkazů má daňový subjekt po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 a 3 téhož zákona). Projednání zprávy o daňové kontrole slouží k seznámení daňového subjektu s konečným stanoviskem správce daně, které se projevuje ve zprávě o daňové kontrole, včetně stanoviska, proč nezměnil kontrolní zjištění v návaznosti na vyjádření daňového subjektu, a k podpisu zprávy o daňové kontrole. Při projednání zprávy o daňové kontrole proto mohou být relevantní již například pouze námitky daňového subjektu proti chybějícím podstatným náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil, čímž mu nedal možnost se k nim vyjádřit.*“. Žalobce přitom v žalobě nesnesl žádné argumenty, pro které by bylo možné se domnívat, že postupem správce daně by

[Zadejte text.]

mohl být dotčen na svých právech právě nemožností brojít proti náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul

do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil. Lze tak uzavřít, že i kdyby soud shledal postup správce daně chybným, nejednalo by se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu